

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

22 ΜΑΡΤΙΟΥ 1924

ΑΡΙΘ 43

ΠΩΣ ΛΥΕΤΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τὴν πρὸς ριζικὴν καὶ ἀσφαλῆ θεραπείαν τοῦ παντοῦ κοινωνικοῦ κακοῦ μόνην ὀρθὴν διάγνωσιν τῆς κοινωνικῆς νόσου κάμνει μόνος ὁ Χριστιανισμός. Κάμνει δὲ τοῦτο δις ὡς: πρῶτον μὲν ἐξετάζων καὶ θεραπεύων οὐχὶ ἀπ' εὐθείας τὴν κοινωνίαν ὡς σύνολον, ἀλλὰ τὰ ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ἐπὶ μέρους ἄτομα, καὶ δεύτερον πλησιάζων πρὸς τὰ ἄτομα ταῦτα οὐχὶ ἔξωθεν, ἀλλὰ ἔσωθεν.

Τοῦτο δι' ἄλλων λέξεων ἐκφραζόμενον σημαίνει, ὅτι τὸ μεγαλύτερον μέρος καὶ τὴν σπουδαιότεραν ὄψιν τοῦ κοινωνικοῦ κακοῦ ὁ θεῖος τοῦ Χριστιανισμοῦ Ἰδρυτὴς ἀποδίδει οὐχὶ τόσο εἰς τὰς κοινωνικὰς ἀνωμαλίας, ὅποιαι πρὸ παντὸς εἶνε τὰ οικονομικὰ προβλήματα καὶ τὰ προβλήματα τῆς κοινωνικῆς ἀνισότητος, ὅσον τὸ μὲν εἰς τὰ ὀλισθήματα, τὰς ἐλλείψεις, τὰς πλάνας, τὰς παρεκτροπὰς, συλλήβδην εἰς τὰς ἀμαρτίας τῶν ἐπὶ μέρους ἀνθρώπων, τὸ δὲ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῶν ἀνθρώπων διάθεσιν.

Καὶ πράγματι, τοῦτο δὲν εἶνε πλέον θρησκευτικὴ ἀλήθεια, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ἀλήθεια λογικὴ καὶ πειραματικὴ πραγματικότης. Ἐφ' ὅσον δὴλα δὴ ἡ κοινωνία σύγκεται ἐξ ἀτόμων, ἐφ' ὅσον τὸ ποιὸν τῶν ἀτόμων προσδίδει ἀξίαν ἢ ἀπαξίαν εἰς τὸ ἐξ αὐτῶν ἀποτελούμενον κοινωνικὸν σύνολον, ἐφ' ὅσον τὰ ἄτομα ἀπαρτίζουν τὸ συνολικὸν περιβάλλον, ἐπόμενον εἶνε, ὅτι πρὸς ἐξυγίανσιν μιᾶς μεμολυσμένης κοινωνικῆς ἀτμοσφαιρας πρέπει ν' ἀναζητηθῇ ἡ μολυντικὴ καὶ μεταδοτικὴ νόσος εἰς τὰς πηγὰς καὶ τὰς ἐστίας τὰς νοσογόνους, εἰς τὰ ἄτομα.

Δὲν ὑπάρχει σφάλμα θεμελιωδέστερον τοῦ νὰ νομίζεται γενικῶς ἀναχρονιστικὸν τὸ διμλεῖν σήμερον περὶ ἀμαρτίας. Τὴν λέξιν νομίζουν οἱ πολλοὶ—δῆθεν προσδευτικοὶ—προσ-αρμοζομένην μᾶλλον εἰς τὰ χεῖλη τῶν ἱερέων καὶ τῶν θεολόγων, χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνονται, ὅτι ἀπλῶς ἀποφεύγουν νὰ χαρακτηρίσουν μίαν πραγματικὴν κατάστασιν διὰ τοῦ πραγματικοῦ τῆς ὀνόματος. Ἡ κατάσταση αὕτη εἶνε κατάστασις ἠθικῆς νόσου, ὄνομα δὲ αὕτῃ «ἀμαρτία», ἡ ὁποία οὐδὲν ἄλλο εἶνε, ἀλλ' ἡ αὐτὴ ἢ ἐσωτερικὴ αἰτία τῆς καθ' ὅλου κοινωνικῆς ἀταξίας καὶ κακοδαιμονίας. Μυκτηρίζοντες ὅμως ἢ καὶ ἀπλῶς περιφρονοῦντες τὴν εἰνοιαν καὶ τὴν λέξιν τῆς ἀμαρτίας, τοῦτο μόνον μαρτυροῦμεν, ὅτι ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀγνοοῦμεν τὴν πραγματικὴν ἐστίαν τῆς κοινωνικῆς νόσου, ἀποστρέφοντες δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τοῦ πυορροῦντος τραύματος, ἐπιζητοῦμεν τὴν θεραπείαν τῆς διὰ μεθόδων ἐξωτερικῶν, αἱ ὁποῖαι ὅμως οὐδέποτε θίγουν τὴν οὐσίαν τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἐσωτερικοῦ προβλήματος.

Διότι αὐτὸ πράγματι πράττουν πάντα τὰ ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τοῦ μεγάλου κοινωνικοῦ προβλήματος σοσιαλιστικὰ συστήματα. Ὡς αἰτίας δὴλα δὴ αὐτοῦ πάντα ταῦτα συνήθως ἐκλαμβάνουν ἢ τὰς δυσμενεῖς ἐξωτερικὰς τοῦ περιβάλλοντος συνθήκας, ἢ τὴν ἀστικὴν λεγομένην σύστασιν τῆς κοινωνίας, ἢ τὸ κεφάλαιον καὶ τὴν κεφαλαιοκρατίαν, ἢ τὸν ἐμποροβιομηχανικὸν συναγωνισμόν, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. Καὶ νομίζουν οἱ οἰωνόηποτε ἀποχρώσεων σοσιαλισταί, ὅτι ἀρκεῖ νὰ μεταβληθῶσιν αἱ ἐξωτερικαὶ αὐταὶ συνθήκαι, ἀρκεῖ νὰ κρατοποιηθῶσιν αἱ πηγαὶ τοῦ ἐθνικοῦ πλουτισμοῦ, ἀρκεῖ νὰ καταργηθῇ ἡ ἀτομικὴ ἰδιοκτησία, νὰ ἰσοπεδοθῶσιν οἱ πάντες καὶ τὰ

πάντα, να εφαρμοσθῆ ὁ κομμουνισμὸς καὶ εἴ τις ἄλλη τοιαύτη ἐξωτερικὴ-μηχανικὴ μεταβολὴ νὰ ἐπενεχθῆ, καὶ ἰδοὺ τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα λελυμένον ὀριστικῶς κατὰ τὸν ἄριστον τρόπον.

Βεβαίως, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ἔχει καὶ σῶμα, αὐτὸ δὲ πρὸ παντὸς βλέπει, οὐδεὶς νὰ ἀρνηθῆ δύναται ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιδεχθῆ παντελὴς ἀδιαφορία πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν τῆς κοινωνίας μορφήν, πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς κοινωνικὰς συνθήκας. Ἡ κοινωνία ἢ ἀνθρωπίνη δὲν εἶνε ἀποκλειστικῶς καὶ μονομερῶς μυστικιστικὴ, μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ μὲ ἀχρηστοποιήσιν τοῦ λογικοῦ ἀναμένουσα αὐτομάτους καὶ ἐτοιμοὺς τὰς ἄνωθεν δωρεάς. Ἀλλὰ τὸ θεμελιῶδες καὶ οὐσιαστικὸν ἔγκειται ἐνταῦθα ἐν τούτῳ, ὅτι λησμονεῖται πρὸ παντὸς ὅτι τὸ πρόβλημα τοῦ ἀρίστου ἐξωτερικοῦ κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ εἶνε κυριώτατα πρόβλημα περὶ τῶν ἀρίστων ἀνθρώπων, ἀρίστων ἀτόμων, ἀρίστων κοινωνικῶν μονάδων, ἀρίστων ψυχῶν. Αἰῶνων πείρα ἀπέδειξε ποικιλαχῶς καὶ ἐπὶ μεγίσταις διὰ τὴν ἀνθρωπότητα θυσίαις, ὅτι αἱ ἐξωτερικαὶ μεταβολαὶ οὐδαμῶς συνεπάγονται καὶ ἐν ταῖς ἀνθρωπίναις καρδίαις μεταβολήν. Ἀπ' ἐναντίας παρατηρήθη, ὅτι αἱ ἄγαν εὐνοϊκαὶ ἐξωτερικαὶ συνθήκαι τῆς ζωῆς ὡς τὰ πολλὰ μᾶλλον διαφθείρουν τὸν χαρακτῆρα καὶ ἐξασθενίζουσι τὴν βούλησιν καὶ τῶν ἀρίστων ἀνθρώπων, ἐνῶ, ἐκ τοῦ ἀντιθέτου, αἱ δοκιμασίαι, αἱ θλίψεις καὶ αἱ στερήσεις δημιουργοῦσι πολλάκις ἀρίστους ἀνθρώπους. Πόσοι πολιτισμοί, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ ὕπατον τῆς ἀκμῆς των σημεῖον, ἀπέλεξαν εἰς τὴν ἠθικὴν ἐκλυσιν καὶ τὴν ἀποσύσιν, ἐνῶ, ἐξ ἄλλου, δὲν φύονται ἐπὶ τῶν γυμνῶν καὶ ξηρῶν βράχων τὰ τρυφερότερα καὶ ἀρωματικώτερα τῶν ἀνθέων ;

Οὐ μόνον λοιπὸν τὸ ἥμισυ μόνον τοῦ προβλήματος λύει ἢ ρύθμισις μόνων τῶν ἐξωτερικῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἐπιτευχθῆ, ἢ, μᾶλλον, διὰ νὰ ἐξασφα-

λισθῆ ἢ συνολικὴ αὐτοῦ λύσις πρέπει νὰ τὸ πλησιάσωμεν ἀπὸ τὸν ἐπὶ μέρους ἀνθρωποῦν καὶ ἔσωθεν.

Ζητεῖς λύσιν τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος ἀσφαλῆ καὶ ριζικὴν ; «Καθάρισον πρῶτον τὸ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς αὐτοῦ καθαρὸν».

Γ. Π.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΕΝ ΤΑΙΣ ΦΥΛΑΚΑΙΣ

Ἡ λάμπρὰ καὶ φαεινὴ ἰδέα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου τοῦ νὰ ὀρίσῃ ἐπιτροπὴν ἐκ κληρικῶν, οἵτινες νὰ προνοήσωσι περὶ τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς μορφώσεως τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς τοῦ κράτους κρατουμένων καταδίκων ἢ καὶ ὑποδίκων, εἶναι ἔργον τόσον θεάρεστον καὶ ὑπερόχου τιμῆς καὶ ἀξίας, ὥστε γενικὴ ἀνακούφισις θὰ πνεύσῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀποκλήρων τούτων πλασμάτων τῆς κοινωνίας, καὶ τῶν ἠθικῶς ἐκπεσόντων χριστιανῶν. Εἶναι δὲ ἀσφαλὲς καὶ βέβαιον, ὅτι οὐχὶ πάντες οἱ κρατούμενοι ἐν τῇ εἰρκτῇ ὄντι καὶ φύσει κακοῦργοι, διεστραμμένοι καὶ ἀσυνείδητοι, καθότι πολλάκις, παρὰ τὴν ἑαυτῶν θέλησιν, ὑποκύπτουσιν εἰς τὸ ἔγκλημα. Αὐτοὶ ὅμως πάντες κατανόγονται μέχρι δακρύων μικροῦ παιδίου, ὅπταν δόκιμος Ἰεροκῆρυξ, ἀληθὴς τοῦ Χριστοῦ λευτερός, κρούσῃ τὰς χορδὰς τῆς καρδίας των, ἀφυπνίσῃ τὴν καθυδουσαν συνείδησίν των, καὶ εἰσαγάγῃ εἰς αὐτὴν τὸν θρηπτικὸν καὶ ζωογόνον σπόρον τοῦ εὐαγγελίου διὰ τῆς συμβουλῆς πρὸς μετάνοιαν.

Αἱ φυλακαὶ τοῦ κράτους παρ' ἡμῶν, οὐσαι ἀνήλιοι καὶ ἀκάθαρτοι ἐν ταῖς διαφόροις πόλεσιν, ἐκτὸς τῶν τοῦ Συγγροῦ, Ἐφιβείου Ἀδέρωφ καὶ τοῦ Σωφρονιστηρίου Κερκύρας, περιλαμβάνουσιν αἱ πλείσται αὐτῶν ἀριθμὸν καταδίκων πέραν τοῦ δέοντος, μηδεμίαν δὲ πρόνοιαν οἱ δυνάμενοι ἔχοντες περὶ ναοῦ ἐν αὐταῖς, μορφωτικοῦ συστήματος, ἐργαστηρίων, καὶ σχολείου τινός, ἀφίνουσι νὰ συντελῶσιν αὐταὶ τὰ μέγιστα πρὸς ἐξαχρείωσιν μᾶλλον καὶ κατάπτωσιν παντὸς ἠθικοῦ φρονήματος παρὰ τοῖς ἐγκαθειργμένοις ἐν αὐταῖς. Μία λοιπὸν θρησκευτικὴ διδασκαλία πρὸς αὐτούς, εἰς ναὸς καὶ ἐν σχολεῖον κατηχητικὸν καὶ τῶν γραμμάτων, θὰ συνέβαλλε τὰ μέγιστα πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ φρονή-

ματος αὐτῶν, πρὸς παρηγορίαν πολλήν καὶ ἀνακούφισιν μεγάλην εἰς τὴν ἀνίαν καὶ τὴν στέρησιν τῆς ἐλευθερίας των. Ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ ἀγγλικανικὸς καὶ δυτικὸς κλήρος διὰ τῶν μοναχικῶν αὐτῶν ταγμάτων κατορθώνουσι θαύματα ἠθικῆς μορφώσεως καὶ ἐξωραϊσμοῦ τῶν συνειδήσεων. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι φύσει θρησκευόμενος καὶ θέλγεται ἀκούων ἠθικῶς λόγους.

ΑΡΧΙΜ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΕΤΗΣΙΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ ΠΑΓΚΛΗΡΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

Τῆ 30 καὶ 31 Ὀκτωβρίου καὶ 1 Νοεμβρίου π. ἔτους συνεκροτήθη ἐν Βουκουρεστίῳ τὸ δευτερον συνέδριον τῆς Ἐνώσεως τῶν ὀρθ. Ρωμούνων κληρικῶν.

Κατὰ τὴν ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν παρέστησαν ὁ Μητροπολίτης Πριμάτος τῆς Ρουμανίας Μύρων Κρίστεα, ὁ Μητροπολίτης Μολδοβλαχίας καὶ πολλοὶ ἐπίσκοποι, ὡς καὶ ὁ γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ ὀπουργείου τῶν Θρησκευμάτων κ. Ἰσπάρ.

Ὁ πρόεδρος τοῦ σωματείου Οἰκονόμος Μαλαγέστη, καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Βουκουρεστίου, ποιεῖται ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν διὰ καταλλήλου τῆς περιστάσει λόγου, τονίσας, ὅτι τὸ δευτερον τοῦτο συνέδριον τῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν τῆς Μεγάλῃς Ρουμανίας συγκροτεῖται καθ' ὃν χρόνον συντάσσεται ὁ νόμος τῆς ἐνοποιήσεως τῆς Ἐκκλησίας, οὕτως ὥστε οἱ κληρικοὶ ἔχουσι τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀποφανθῶσι τὴν ταπεινήν των γνώμην ἐπὶ τοῦ σπουδαιότητου τούτου νόμου. Κατόπιν ἠὐχαρίστησεν ἐκ μέρους τοῦ Κλήρου ἅπαντας ὅσοι συνετέλεσαν εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ἰδέας, ὥπως ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διατηρήσῃ τὸν τίτλον καὶ τὴν θέσιν αὐτῆς ὡς κυριάρχου ἐν τῷ Ρουμανικῷ κράτει. Καταλήγει, δὲ παρακ' ἄνω τὸν Πριμάτον, ὥπως γνωρίσῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ὅτι ὁ Ρουμανικὸς κλήρος ἐννοεῖ νὰ ἐργασθῇ πρὸς τοῦτο δὲ δέον νὰ τῷ παρασχεθῶσι τὰ μέσα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς εὐγενεῖς αὐτοῦ ἀποστολῆς, τῆς πνευματικῆς δηλονότι καὶ ἠθικῆς μορφώσεως τοῦ λαοῦ, ἣν ἀποστολήν ἐξεπλήρωσεν ἀποτελεσματικῶς ἐπὶ αἰῶνας κατὰ τὸ παρελθόν.

Ἡ Α. Υ. Π. ὁ Πριμάτος ἐκφράζει τὴν χαρὰν τοῦ εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ τσοσούτων κληρικῶν, συνελθόντων ἐξ ὄλων τῶν γωνιῶν τῆς χώρας καὶ προτρέπει

αὐτοὺς εἰς ἐργασίαν νοήμονα καὶ ἐπίμονον ἵνα ἐπιτευχθῇ ἡ διεύθυνσις, ἕσον βελύτερον, τοῦ προγονικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πνεύματος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν κατὰ τὰς δυσχειμέρους ταύτας περιστάσεις. Ἐάν, προσέθεσε, μέχρι σήμερον ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ὑπῆρξεν ἀπηλλαγμένη, τρόπον τινά, εὐθυνῶν, ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ἀπὸ τῆς ἐπιτεύξεως δηλονότι τῆς πλήρους αὐτῆς αὐτονομίας, ἀκεραία ἡ εὐθὺνὴ βεβύνει τοὺς ὄμους τοῦ κλήρου. Ἐπιστῆ κατόπιν τὴν προσοχήν ἐπὶ μιᾷ μεγάλῃ ἐλλείψει εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν θρησκευτικὴν διδασκαλίαν, ἣτις ἐλλείπει ἐκ τῶν δύο τελευταίων τῶν λυκείων τάξεων, διδάσκεται οἱς τὰς δύο μόνον τάξεις τῶν ἐπαγγελματικῶν σχολῶν, καὶ δὲν ὑπάρχει ποσῶς ἐν τῷ προγράμματι τῶν ἐμπορικῶν σχολῶν, τῶν γεωπονικῶν κ. λ. π.

Ζητεῖ τὴν εἰσαγωγήν τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας, ἐν ἀπάσαις ταῖς σχολαῖς ἀνὰ δύο ὥρας καθ' ἑβδομάδα εἰς ἐκάστην τάξιν καὶ καταλήγει ἐπευλογῶν τὰς συζητήσεις τοῦ συνεδρίου.

Ἡ συνέλευσις ἐγείρεται καὶ ἐπευφημεῖ τὸν πρῶτον ἱεράρχην τῆς χώρας ἀποχωρῶντα τῆς συνεδρίας.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ριμνητίου Βαρθολομαῖος, θεωρούμενος ὡς ὁ λογιώτερος τῶν ρωμούνων ἱεραρχῶν, διὰ ποιητικοῦ λόγου ἐξαίρει τὴν σπουδαιότητα τῆς προγονικῆς πίστεως, ἣτις καὶ μόνη ἔσωσε τὴν χώραν, τὴν γλώσσαν, τὰ ἔθιμα. Παρὰ τῶν ἱερέων ὁ λαὸς ἀναμένει τὴν ποδηγέτησιν καὶ τὰ φῶτα. Κατὰ τὸ παρελθόν ὁ ρωμοῦνος ἱερεὺς ἦτο ἐστερημένος ἀνωτέρας μορφώσεως, ἀλλ' ἡ ψυχὴ του διεπνέετο ὑπὸ βαθείας εὐλαθείας. Διὰ ταύτης ἔστατο ὑπεράνω τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ, ἐπέβαλλε τὸν σεβασμὸν καὶ καθωδήγει αὐτὸ πρὸς τὴν ἠθικὴν ζωὴν. Ὁ ἱερεὺς τῆς σήμερον εἶναι μᾶλλον ἐγγράμματος, ἀλλὰ κατὰ μέγα μέρος στερεῖται τῆς φλογός, τῆς εὐσεθείας. Ἡ ἔνωσις τῶν ἰδιοτήτων τῶν δύο τούτων τύπων τοῦ ἱερέως θὰ παράτῃ τὸν ἰδεώδη ἱερέα, τὸν ἱερέα τῆς αὔριον. Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ τεινωμεν πρὸς ζῆσιν πίστεως ὑπὸ τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας, διότι ἀνευ πίστεως ὁ λαὸς ἡμῶν αἰσθάνεται ἐκυτὸν γυμνόν, ἡ δὲ διδασκαλία τῆς πίστεως δὲν πρέπει νὰ παρέχῃται ὡς ἀπαιτεῖ ταύτην ἢ σημερινὴν ζωὴν, ἀλλὰ ὡς ζητεῖ ταύτην ἢ φλόξ τῆς πίστεως καὶ ὁ προγονικὸς νόμος. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἱερέως εἶνε εὐγενής καὶ ἱερά, διότι αὐτὴ δὲν δημιουργεῖ ὕλην φθαρτὴν, ἀλλὰ πνεῦμα καὶ ἀρετὴν. Τὴν ἀ-

ποστολήν ταύτην ζητεῖ σήμερον ὁ λαός, ἐξασκουμένην ἐν ἀπάσῃ αὐτῆς τῇ δυνάμει καὶ εὐρύτητι, διότι δικαιοθάνεται τὴν ἀποτελεσματικὴν αὐτῆς δύναμιν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΡΧΙΜ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΝΙΔΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Τὸ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν πλημμελειοδικῶν ὑπόμνημα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηναίων περὶ τῶν ἐν Ἀθῆναις ἐκδιδομένων καὶ εὐρύτατα, ἰδίως μεταξὺ τῶν νέων ἀμφοτέρων τῶν φύλων, κυκλοφορούντων ἀνηθικῶν περιοδικῶν καὶ φυλλαδίων ἐνεποίησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν, σύμπας δ' ὁ ἡμερήσιος τύπος ἀνευ ἐξαιρέσεως, ἐπικροτήσας τὸ διάβημα τοῦ Μακαριωτάτου, ἔσπενσε νὰ ἐνισχύσῃ τὰς εἰσηγήσεις του, ὁμοθύμως τονίζων τὴν ἐκ τῆς αἰσχρογραφίας ταύτης μεγάλην φθορὰν τῆς νέας γενεᾶς. Ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς, κατιδὼν τὸ δίκαιον καὶ τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ νόμιμον τῆς ὑποδείξεως, ἔσπενσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Α. Μ. ἵνα διαβεβαιώσῃ αὐτὴν ὅτι ὡς τάχιστα θὰ λάβῃ τὰ προσήκοντα μέτρα κατὰ τῆς δεινῆς ταύτης κοινωνικῆς λύμης. Καὶ ἀναμένομεν νὰ ἴδωμεν αὐθωρεῖ ἐξαφανιζόμενα τὰ ὄργανα ταῦτα τῆς μεταδόσεως πάσης ἐκφυλιστικῆς κακοηθείας ἀπὸ τῶν περιπτέρων καὶ τῶν ἄλλων προθηκῶν.

§§ Τῇ μεθαύριον, 25ῃ ἰσταμένον, ἐνεργηθῆσεται πανελλήνιος ἔρανος ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ κράτει ἐθνικῶν ὀρφανοτροφείων καὶ οἰκοτροφείων, ἐν οἷς χιλιάδες ὀρφανῶν τῶν εἴτε ἐν τοῖς πολέμοις πεσόντων, εἴτε ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ παντοιοτρόπως ἀπολεσθέντων, εὐρίσκουσιν ἄσυλον, περιβάλλονται καὶ μορφώνονται. Οὐδεμίαν ἔχομεν ἀμφιβολίαν, ὅτι ἡ ἐλληνικὴ φιλανθρωπία θὰ σπεύσῃ νὰ δώσῃ καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔτι τοῦ ὑστερηματός της, οἱ δὲ πλούσιοι, πρὸ παντός, θὰ ἀναπληρώσωσι προθύμως ὅ,τι δὲν θὰ δυνηθῶσιν οἱ ἀπορώτεροι νὰ προσφέρωσιν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Κυρίου τῶν ἐλαχίστων.

§§ Ἡ ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας δημοσιευθεῖσα κατ' αὐτὰς στατιστικὴ τῆς ἐγκληματικότητος καθ' ἕλον τὸ κράτος προξενεῖ βαθυτάτην μελαγχολίαν. Ἡ κατὰ τὸ 1923 ἐγκληματικότης ἐν Ἑλλάδι παρουσιάζει διαφορὰν ἐπὶ τὰ χεῖρω, ἡ δὲ χειροτέρευσις ἐγκρατεῖται εἰς αὐξήσιν κατὰ 50 % ἐν σχέσει πρὸς τὰ προηγούμενα ἔτη, καὶ δὴ εἰς τὰ βαρύτερα ἐγκλήματα: τοῦ φόνου καὶ τῆς ληστείας! Τὸ θλιβερώτατον τοῦτο φαινόμενον βεβαίως ἔχει τοὺς λόγους

του: τὴν ἐν τῷ πολεμικῷ δηλ. μετώπῳ ἐπασχόλησιν τεραστίου στρατοῦ συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς μεγαλειτέρας δυνάμεως τῆς χωροφυλακῆς, τὸν μετὰ τὴν κατὰ τὸν γνωστὸν ἄλλως τε τρόπον γενομένην ἀποστράτευσιν πλεονασμὸν τῶν κακοποιῶν στοιχείων ἐν ταῖς πόλεσιν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἐν τῇ ὑπαίθρῳ χώρα, καὶ ἄλλους παρεμφερεῖς. Ἔϊνε περιττὸν νὰ σχολιασθῇ ἢ ζοφερὰ εἰκὼν τῆς στατιστικῆς ταύτης. Τὸ μόνον δι' αὐτὸν σχολίον εἶνε ἡ ἐξ αὐτῆς ἐντύπωσις καὶ ἡ συναίσθησις ἐκάστου, ὅτι ἐν τῷ κύκλῳ του δέον νὰ συμβάλλῃ δι' ὧν ἔχει μέσων ὡς τε κυβερνήτης καὶ ὡς πολίτης εἰς τὴν ἐξάλειψιν τοῦ στίγματος τούτου ἐκ τοῦ συγχρόνου Ἑλληνικοῦ Κράτους.

§§ Δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν σωματεῖον διὰ τὴν ἀνθρωπότητα σκοπιμώτερον καὶ εὐεργετικώτερον τῆς ἐν Γενεύῃ τῷ 1920 ἰδρυθείσης «Διεθνούς Ἐνώσεως ἀρωγῆς τῶν παιδίων», ἧς ἡ ἀποστολὴ εἶνε ἡ ἀρωγὴ καὶ προστασία τῶν παιδίων πάσης χώρας καὶ παντὸς λαοῦ. Ἡ ἔνωσις αὕτη, περιλαμβάνουσα τό γε νῦν 50 συνεταιρικὰς καὶ συμπραττούσας ἐπιτροπὰς, τυγχάνει εὐλόγως τῆς ὑποστηρίξεως πασῶν τῶν ὀπουσδήποτε ἐκκλησιῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀσχωρήσεων, πανταχόθεν δὲ τοῦ κόσμου λαμβάνουσα γενναίας υλικὰς ἐνισχύσεις, ἦλθεν ἀρωγὸς μέχρι τοῦδε εἰς πλείονα τοῦ ἐνὸς ἑκατομμυρίου παιδία. Κατὰ τὸν τελευταῖον Νοέμβριον ἡ Ἐνωσις ἀπήντησε διὰ τοῦ ἀσυρμάτου πρὸς πάντα τὰ μέρη τοῦ κόσμου πέντε θεμελιώδεις περὶ τῆς προστασίας τοῦ παιδίου συστάσεις καὶ ὁδηγίας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποτελέσωσιν τὸν πεντάλογον, τρόπον τινά, τῆς τοῦ παιδίου προστασίας: α) τὸ παιδίον ν' ἀναπτύσσεται ὁμαλῶς κατὰ τε τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα· β) τὸ παιδίον τὸ πεινῶν νὰ τραφῇ, τὸ ἀσθενὲς νὰ περιθαλφθῇ, τὸ καθυστερημένον νὰ ἐνθαρρυνθῇ, τὸ ἐκτροχιασθὲν νὰ ἐπαναχθῇ εἰς τὴν εὐθείαν, τὸ ὀρφανὸν καὶ ἀπροστάτευτον νὰ προστατευθῇ καὶ νὰ τύχῃ σιδρομῆς· γ) ἐν γενικῇ δυσπραγίᾳ πρῶτον αὐτὸ νὰ βοηθηθῇ· δ) νὰ καταστή ἱκανὸν πρὸς αὐτοπορισμὸν τῶν ἀναγκαιῶν καὶ νὰ προστατευθῇ κατὰ πάσης ἐκμεταλλεύσεως· ε) ν' ἀνατραφῇ ἐν τῷ συναισθήματι, ὅτι αἱ καλῖτεραι ιδιότητές του πρέπει νὰ διατίθενται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀδελφῶν του. Ἐὰν πάντες ἀνεξαιρέτως χαράξωσι βαθέως ἐν τῇ ψυχῇ των τὴν πρὸς τὸ παιδίον ἀγάπην, οἱ μικροὶ φίλοι τοῦ Χριστοῦ θὰ προπαρασκευάσωσι μίαν κοινωνίαν καὶ ἀνθρωπότητα πλήρη οὐρανιας χάριτος, ἀφελείας καὶ ἀγνότητος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐπὶ ἐρωτήματος Ἱεράρχου, τί γενήσεται εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν δὲν ἐκδοθῆ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Εἰρηνοδίκου εἴτε δι' Ἐλλείψιν τοιούτου εἴτε δι' οἰκνδήποτε ἄλλην αἰτίαν ἢ ἀπόφασιν ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς ἐνεργηθείσης ἐκλογῆς λαϊκῆς ἐπιτροπείας ἐνοριακοῦ τινος ναοῦ ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 22 ἐδ. β' τοῦ ἀπὸ 28 Δεβρίου 1923 Ν.Δ. περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων τασσομένης προθεσμίας, ἐγνωρίσθη αὐτῷ ὅτι ὑποχρεοῦται νὰ ἀναμείνῃ τὴν τοιαύτην τοῦ Εἰρηνοδίκου ἀπόφασιν καὶ μὴδὲν ἄνευ αὐτῆς ποιήσῃ, τοῦ νόμου μὴδὲν ἕτερον προνόμιον ἢ δικαίωμα παρέχοντός τινι, μόνον δεόν νὰ ὑπομνησθῆ εἰς τὸν δικαστικὴν λειτουργίαν τὸ ὑπεύθυνον αὐτοῦ διὰ πᾶσαν τυχόν θραδύτητα προερχομένην ἐξ ὀλιγωρίας ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας.

— Ἐπὶ ἐτέρου ἐρωτήματος Ἱεράρχου, ἐὰν ἢ κατὰ τὸ ἀρθρον 72 ἐδ. δ' τοῦ αὐτοῦ Ν. Δ. ἐπιβαλλομένη παύσις ἐφημερίου τινὸς λόγῳ συμπληρώσεως τοῦ 75ου ἔτους τῆς ἡλικίας του εἶναι ὑποχρεωτικὴ, ἐγνωρίσθη αὐτῷ ὅτι ἡ τοιαύτη παύσις ὑποχρεωτικὴ καὶ ἐπιβεβλημένη εἶναι, ἐφ' ὅσον ὁ νομοθέτης δὲν ἐπαφίεται τῇ κρίσει τοῦ Ἱεράρχου μὴδὲ δικαίωμα τι αὐτῷ παρέχῃ μόνον κατ' οἰκονομίαν δύναται νὰ ἀνατεθῆ τῷ οὕτω παυθέντι ἱερεὶ ἢ προσωρινῇ ἐφημερίᾳ ἐν τῇ στερουμένη ἱερέως ἐνορίᾳ μέχρι τῆς ἐγκαταστάσεως νομίμου τοιούτου.

— Ἐπὶ ἐρωτήματος ἐτέρου Ἱεράρχου, ὅποια νοεῖται διαφωνία ἐν ἀρθρῳ 37 ἐδ. δ', τοῦ αὐτοῦ Ν. Δ., ἐγνωρίσθη αὐτῷ ὅτι νοεῖται τοιαύτη μεταξὺ Ἐνοριακῆς Ἐπιτροπείας καὶ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

— Ἐχορηγήθη τῷ Σεβ. Φωκίδος 15ήμερος ἀδεια ἀπουσίας ἐκ τῆς οἰκείας Ἱ. Μητροπόλεως δι' Ἀθήνας.

— Ἐνεκρίθη τῷ Σεβ. Μητροπολίτη Μονεμβασίας ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἢ χορηγηθεῖσα συνοδικῶς ἀδεια ἀλλὰ δι' 6 ἐβδομάδας μόνον διαμονῆς ἐν Βερολίνῳ διὰ λόγους ὑγείας.

— Διὰ Β. Δ. τὰ χωρία Καλοῦ-γεροῦ, Καμάρια, Ἀΐσσει καὶ Μεγάλη, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Τριφυλίας, ἀποσπώμενα τοῦ χωρίου Ἀγαλιανῆς, ἀποτελοῦσιν ἴδιαν ἐνορίαν.

— Διὰ Β. Δ., ἡ Ἱ. Μονὴ Δεκατοῶ συνεχωνεύθη μετὰ τῆς Ἱ. Μονῆς Ζαλόγγου, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πρεβέζης.

— Διὰ Β. Δ. ἀπενεμήθη τῷ ἱερεὶ Γ. Στρατῆ, ἐφημερίῳ Νεοχωρίων Θηβῶν, βασ. χάριν διὰ τὸ ὑπόλοι-

πον τῆς ἐπιβεβλημένης αὐτῷ ἀργίας.

— Διωρίσθη προσωρινὸς Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς ἁγίου Στεφάνου-Τρίκκης ὁ ἱερομόναχος αὐτῆς Προκόπιος Μακρυγιάννης.

— Ὁ ἐν Μονάχῳ ἐφημερεύων ἀρχιμ. Χρυσόστομος Δημητρίου συμπληρώσας τὰς σπουδὰς του, ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του, γενομένην ἀποδεκτὴν, ἐπιστρέφει δὲ λίαν προσεχῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κατελθὼν εἰς Πειραιᾶ τὴν παρελθούσαν Τρίτην, ἐπεσκέφθη τὸ τμήμα ὑγείας βρεφῶν τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος, παραστάς κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς φιλανθρώπου αὐτοῦ ὑπηρεσίας. Τὴν δὲ Πέμπτην κατελθὼν αὐθις συνεσκέφθη περὶ ἰδρύσεως Βρεφοκομείου ἐν Πειραιεὶ. Εἰς τὸ τμήμα βρεφῶν ἀπέστειλε δωρεὰν ἐκ χιλίων δραχμῶν.

— Τὴν μεταμεσημβρίαν τῆς παρελθούσης Τετάρτης ὁ Μκκ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη τὸν μέγαν Ἀμερικανὸν φιλάνθρωπον κ. Μοργεντάου, ἐπανακάμφαντα ἐξ Εὐρώπης, ἔτυχε δὲ πολλῶν ἐνδείξεων τιμῆς παρ' αὐτοῦ τε καὶ τῆς συζύγου του, οὗ; πῦχα-ρίσθησε διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν προσφύγων εὐεργετικώτατην μέριμναν καὶ δράσιν των.

— Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνακοινώθη διὰ Συνοδικοῦ ἐγγράφου, ὅτι ἐξ ἀφορμῆς Ἱεράρχου, λαβόντος ἀδειαν ἀποδημίας ἐκ τῆς ἐμπεισιευμένης αὐτῷ Ἱ. Μητροπόλεως καὶ ποιησαμένου ὑπέρβασιν ταύτης, τὸ ταμεῖον τοῦ Γεν. Ἐκκλῆσ. Ταμείου εὐρέθη εἰς ἀδυναμίαν νὰ καταβάλλῃ αὐτῷ τὰς νομίμους ἀποδοχὰς, τοῦ λογιστηρίου αὐτοῦ μὴ δυναμένου νὰ τεκτοποιήσῃ τὰ σχετικὰ ἐντάλματα καὶ ἐγγραφα καὶ δὴ μετὰ τὴν ὑπαγωγὴν καὶ τῶν Ἱεραρχῶν, προκείμενου περὶ ἀδείας ἀπουσίας ἐκ τῶν οἰκείων Μητροπόλεων, διὰ τοῦ ἀρθροῦ 32 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1923 Καταστατικοῦ Νόμου τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 25 Ἰουλίου 1923 Νομοθετικοῦ Διατάγματος, περὶ ἀδειῶν τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων. Ὅθεν συνεστήθη αὐτοῖς, ἵνα, ἐν περιπτώσει ἀδείας ἀπουσίας, ἔχωσιν ὅπ' ὄφει τὰς διατάξεις ταύτας, καθ' ἃς, κατὰ τὸ ἐδάφιον 2 τοῦ 1 ἀρθροῦ, δεόν νὰ ποιῶνται χρῆσιν τῆς ἀδείας ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς παραλαβῆς τῆς ἐγκριτικῆς διαταγῆς, ἀναφέροντες περὶ τούτου πρὸ τῆς χρήσεως εἰς τὸν ἀμέσῳ προϊστάμενον, ἄλλως ἢ χορηγηθεῖσα ἀδεια εἶναι αὐτεδικαίως ἄκυρος, ἀνευ ἄλλης τινὸς διατυπώσεως, ἐκτὸς ἐὰν ἢ ἀναβολὴ τῆς

ἐνάρξεως γένηται τῇ ἐγκρίσει ἢ διαταγῇ τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς· ἅμα δὲ ὅτι (ἰδαφ. 1 τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου) κανονικῇ μηνιαία ἄδεια δύναται ἐπὶ ἕνα μῆνα εἰσέτι νὰ παραταθῇ δι' ἐξαιρετικούς λόγους, ἀλλ' ἄνευ ἀποδοχῶν, καὶ ὅτι (ἰδαφ. β) ἐν ἀδικαιολογήτῳ ὑπερβάσει τῆς κανονικῆς ἀδειας ὁ λαθὼν ταύτην στερεῖται τῶν ἀποδοχῶν του δι' ὅσας ἡμέρας ἀδικαιολογήτως ἀπουσίασεν.

—Καθ' ἃ ἀγγέλλεται ἐκ Κυθήρων, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κυθήρων κ. Δωρθεος ἐνεργεῖ δραστηρίως πρὸς ἴδρυσιν Γυμνασίου, οὗτινος λειτουργοῦσιν ἤδη τρεῖς τάξεις. Τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθὲν «Ἀγαθοεργὸν Ταμεῖον» ἐκτὸς τῶν εἰς τοὺς πτωχοὺς βοηθημάτων συντηρεῖ καὶ δύο μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου. Ἐπεκτείνων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης τὴν κοινωνικὴν αὐτοῦ δράσιν, προεδρεύει εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξασφάλισιν τακτικῆς συγκοινωνίας τῆς νήσου μετὰ τῆς λοιπῆς χώρας.

—Ἐν τινι τῶν τελευταίων συνεδριῶν τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Πραβίου ἀπεφασίσθη σὺν ἄλλοις ἢ δι' ἐράνων ἀποπεράτωσις ἀναμνηστικῆς στήλης τῶν ἡμῶν καὶ τῆς προτομῆς τοῦ ἐπὶ Βουλγαροκρατίας τῆς Ἀνατ. Μακεδονίας τῷ 1917 μαρτυρηθέντος ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κυροῦ Γερμανοῦ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνελέγη ἐντὸς ὠριαίου διαστήματος ποσὸν ἐκ 5000 δραχμῶν.

—Προὔταθθη τῷ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ.λ.π. Ὑπουργεῖο ὁ διορισμὸς τοῦ Ἀρχιμ. Κυρίλλου Λαμπρινίδου ὡς Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως.

—Τῇ 10ῃ λήξαντος μηνὸς ἐγένετο ἐν Πόργῳ συνέλευσις τῶν κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μητροπολίτου κ. Ἀντωνίου πρὸς τροποποίησιν ἰδίᾳ τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ Καταστατικοῦ τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου τῆς Μητροπόλεως ταύτης. Κατὰ τὰς ἐπελθούσας τροπολογίας ὁ Σύνδεσμος ἔταξεν ἐκαστῷ ὡς σκοπὸν : 1) τὴν ὑποστήριξιν τῶν πνευματικῶν καὶ τῶν ὀλικῶν ἀγαθῶν τοῦ ἱεροῦ Κλήρου· 2) τὴν ἐξέψωσιν τοῦ χριστιανικοῦ φρονήματος τῶν πιστῶν διὰ τε τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος καὶ παντὸς ἄλλου προσφόρου μέσου· 3) τὴν ἴδρυσιν Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ὁμοιοβαθμίου πρὸς τὴν Ριζάρειον· 4) τὴν ἴδρυσιν ἐνοριακῶν Συλλόγων, μὲ ἔδραν τὸν Πόργον, πρὸς ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνύψωσιν τῶν μελῶν αὐτῶν· 5) τὴν ἴδρυσιν Λέσχης τῶν Κληρικῶν μετὰ ξενοδοχείου φαγητοῦ καὶ ὕπνου· 6) τὴν ἴδρυσιν μαθητικοῦ Ἀσύλου ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου, καὶ 7) τὴν ἴδρυσιν Μετοχικοῦ Ἱερατικοῦ Ταμείου.

—Ἐπὲρ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ἐν Πόργῳ προϋθμοποιήθησαν νὰ προσφέρωσι δραχμ.

20.000 ὁ αἰδεσ. Πάϊκος Πετρόπουλος, χιλίας δὲ κατ' ἔτος ὁ ἐφημέριος Γαστούνης Β. Στασινοπούλος.

—Ὁ Ἱερὸς Σύνδεσμος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας ἀνεκήρυξεν Ἐπίτιμον αὐτοῦ Πρόεδρον τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον.

—Κατὰ πληροφορίας ἐκ Τριπόλεως, τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου, ἐπικυροῦν σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Τριπόλεως, ἐπεδίκασεν εἰς τὴν Ἱσραϊτικὴν Σχολὴν Τριπόλεως τὸ οἶκημα, ἐν ᾧ μέχρι σήμερον ἐστεγάζετο ἡ Σχολὴ αὕτη, δωρηθὲν μὲν αὐτῇ ἀπὸ τοῦ 1907 ὑπὸ τοῦ Μιχ. Ἀνδριτσάκη καὶ τῆς πενθερᾶς αὐτοῦ Μαρίας Γαληνοῦ, διεκδικούμενον δὲ ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων κληρονόμων.

—Διὰ πράξεωσιν τοῦ ἐπὶ τῆς Ὑγεινῆς κ.λ.π. Ὑπουργοῦ ἀπὸ 4 Μαρτίου ἔ. ἔ, ἐχορηγήθη εἰς τὰς οἰκείας ἐπιτροπὰς ἄδεια πρὸς συλλογὴν ἐράνων α'.) μετὰ τῶν κατοίκων Μυρτιάς ὑπὲρ ἀνεγέρσεως τοῦ ὑπὸ κατάρρευσιν ἐδρικομένου ἐνοριακοῦ ναοῦ Προφήτου Ἠλίου ἐφ' ἅπαξ καὶ ἐντὸς τοῦ 1924 καὶ β'.) ὑπὲρ ἀποπεράτωσεως τοῦ ἐν Ἀνω Βιάννῳ ἱεροῦ ναοῦ Μιχαὴλ Ἀρχαγγέλου μετὰ τῶν κατοίκων τῆς περιφερείας Βιάννου μέχρι τέλους τοῦ 1925. γ'.) Παρετάθη δὲ καὶ ὁ χρόνος τῆς συλλογῆς ἐράνων μετὰ τῶν κατοίκων τῆς κοινότητος Λεονταρίου καὶ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐγκατεστημένων ὑπὲρ ἀνεγέρσεως ἱεροῦ ναοῦ καὶ νοσοκομείου μέχρι τέλους τοῦ 1924.

—Διὰ πράξεωσιν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας, ὑπ' ἀριθμ. 235,02 καὶ χρονολ. 7 Μαρτίου ἔ. ἔ. παρεχωρήθη πρὸς ἀναδάσωσιν εἰς τὴν κοινότητα Κέας ἢ ἐξ 27 στρεμμάτων ἀναδασωτέα ἕκτασις τῆς διαλυθείσης Μονῆς Καστριανῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἡ Τουρκικὴ ἐφημερίς «Ἱερῆ» γράφουσα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ριζικῶν ἐν Τουρκίᾳ μεταβολῶν περὶ τῶν μειονοτήτων, διαβεβαίωσεν μὲν τοὺς μὴ Μουσουλμάνους ὅτι οὐδέποτε οἱ Τούρκοι θὰ ἐπέμβωσιν εἰς τὰ τῆς θρησκείας αὐτῶν, συνιστᾷ δ' ὅμως, ἰδιαίτερος μάλιστα εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, νὰ παραιτηθοῦν πλέον τῆς ἀρχαίας αἰγλης καὶ ἐπιδείξεως. Εἰδικῶς σημειώνει περὶ τοῦ Πατριαρχείου, ὅτι τοῦτο ἐξακολουθεῖ νὰ διοικῆται ὑπ' ἐκείνων, ὧν τὰ ὀνόματα εἶχον ἀναμιχθῆ, κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἐφημερίδα, εἰς τὰ προδοτικὰ γεγονότα τοῦ παρελθόντος. Ἡ «Ἱερῆ» κατακλείει : «Ἄν τὸ Πατριαρχεῖον τοῦ Φαναρίου καὶ τὰ λοιπὰ παραπλήσια ἰδρύματα νομίζουσι ὅτι ἔχουσι κοριαρχικὰ δικαιώματα ἐπὶ τῶν μὴ Μουσουλμάνων τῆς χώρας μας, ἀφείλουσι πρὸς ἀναζήτησιν ὑπηκόων νὰ μεταβοῦν ἄλλαχοῦ.»

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατὰ τὰς ληφθείσας ὑφ' ἡμῶν ἐκ Ρωσίας εἰδήσεις, μέγας ταραχος κρατεῖ μετὰ τῶν περὶ τῶν Πατριάρ-

χην Τόχωνα και τῶν ρωσικῶν ἐν Ἀμερικῇ και Εὐρώπῃ ἐκκλησιαστικῶν κύκλων. Ὁ ἀναβρασμὸς οὗτος ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς, ὅτι ὁ Πατριάρχης Τόχων, μαθὼν ὅτι ὁ τῷ 1922 ὑπ' αὐτοῦ διορισθεὶς ὡς Πρωθιεράρχης τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ρωσικῆς ὁρθοδ. Ἐκκλησίας μητροπολίτης Πλάτων μετέχει ἀντιεπαναστατικῆς κατὰ τοῦ ἰδῶν ρωσικοῦ καθεστώτος κινήσεως, διεβίβασε διὰ τοῦ ἀσυρμάτου πρὸς αὐτὸν τὴν ἀνάκλησίν του και πρόσκλησιν εἰς Μόσχαν ὅπως δικασθῆ. Ἡ εἰδήσις αὕτη ἐνεποίησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν και εἰς τὸ ἀμερικανικὸν κοινόν, διὰ τοῦτο δ' ἐσπύζαν οἱ Ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι νὰ πληροφορηθῶσι παρὰ τοῦ μητροπ. Πλάτωνος τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης τοῦ Πατριάρχου στάσεως, ἐφ' ὅσον ἦτο πασίγνωστον, ὅτι μεταξὺ Πατριάρχου και τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πλάτωνος ὑφίστατο ὁμοφωνία και ὡς πρὸς τὴν ἀντιεπαναστατικὴν δρᾶσιν. Καὶ ὁ μὲν Σεβ. Πλάτων ἐδήλωσεν εἰς τοὺς καθ' ὁμάδας σπεύσαντας πρὸς αὐτὸν δημοσιογράφους, ὅτι οὐ μόνον οὐδὲν ραδιογράφημα τοῦ Πατριάρχου Τόχωνος ἔλαβε προστασόμενος τάχα νὰ ἐμφανισθῆ εἰς Μόσχαν ὡς ὑπόδικος, ἀλλὰ και πρὸ τινῶν μόλις μάλιστα ἡμερῶν ἐδέχθη ἐδολογίας ἐκ μέρους τοῦ Πατριάρχου, οὐδὲν δὲ τεκμήριον ἐν τῷ μεταξὺ ἀνεφάνη μεταβολῆς τῆς ἀπέναντι αὐτοῦ στάσεως τοῦ Πατριάρχου. Προέβη μάλιστα εἰς δήλωσιν πρὸς τὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Ἰέρουσαλὴμ» ἀρνούμενος τὴν γνησιότητα τοιοῦτου τηλεγραφήματος, ἐὰν τοῦτο διεβιβάσθη. Ὁ Πατριάρχης Τόχων, κατὰ τὰς πρὸς τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα δηλώσεις τοῦ Σεβ. Πλάτωνος, «ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε δι' ἐμὲ κατὰ τοὺς ὁπαδοὺς μου ἡ ἀνωτάτη ἀθθεντία τῆς Ἐκκλησίας». Ὅπως ἀντίθετα ὁμοῦς τοῦτων ἐδήλωσε πρὸς τὰς σοβιετικὰς ἐφημερίδας ἐν Μόσχᾳ ὁ Πατριάρχης Τόχων. «Ἐπιθεβικῶς πλήρως, —εἶπεν οὗτος ἐν δημοσιογραφικῇ συνεντεύξει ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦτου, —ἐπιθεβικῶς πλήρως τὴν περὶ πάσεως τοῦ μητροπολίτου Πλάτωνος και ἀνακλήσεως αὐτοῦ εἰς Μόσχαν διαταγὴν ἵνα δικασθῆ. Ἐὰν ἡ διαταγὴ αὕτη χρήσῃ τυχῶν μετατροπῆς τινος ἢ συμπληρώσεως, αὕτη θὰ ἐγκραται ἐν τούτῳ, ὅτι μετὰ τοῦ Πλάτωνος σκοπῶ νὰ καλέσω εἰς Μόσχαν και τοὺς λοιποὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἱεράρχας ἢ μητροπολίτας Ἀντώνιον, Εὐλόγιον κλ., ἵνα και αὐτοὶ δικασθῶσι. Ὁλὸς παρακαλέσω τὴν Σοβιετικὴν ἐξουσίαν νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτοὺς νὰ ἔλθωσιν εἰς Μόσχαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτου. Ὁ Εὐδόκιμος μὲ κατηγορεῖ, ὅτι ἐδρίσκωμαι ἔξω τοῦ νόμου ἀπέναντι τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, διότι διώρισα ἐν γνώσει μου ἐν Ἀμερικῇ ἀντιεπαναστατικὸν ἀντιπρόσωπον. Τοῦτο δὲν εἶνε ἀληθές. Μέχρις ἐσχάτων ἀκόμη δὲν ἐγνώριζον, ὅτι ὁ Πλάτων ἐξακολουθεῖ νὰ ἀναμειγνύηται εἰς πολιτικὴν ἀντιστρατευομένην πρὸς τὴν Σοβιε-

τικὴν Ρωσίαν. Μόλις κατὰ τὸ τέλος τοῦ Δεκεμβρίου περιῆλθον εἰς χεῖράς μου ἀθθεντικὰ ἐσδομένα μαρτυροῦντα, ὅτι ὁ Πλάτων εἶνε ὁ ἐμπνευστὴς μοναρχικῆς ὀργανώσεως, ἧς προϊστάται τις ἀτοκαλούμενος «Τοποτηρητὴς τοῦ τσαρικοῦ θρόνου», ὅτι σκηνοθετεῖ μνημόσυνα ἐπιδεικτικὰ ὑπὲρ τοῦ Νικολάου Β' κ.τ.λ. Τοιαύτη ἀνάμειξη τοῦ Πλάτωνος — ἐξηκολούθησεν ὁ Πατρ. Τόχων — εἰς πολιτικὴν δρᾶσιν εἶνε ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν και δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ὑπ' ἐμοῦ τῷ 1923 γενομένην δήλωσιν ἀπὸ μέρους τῆς ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ εἶνε «ἀπολιτικῆ» (ἡγλ. νὰ μὴ ἀναμειγνύηται παντάπῃ σιν εἰς οὐδεμίαν πολιτικὴν, οὐσα πολιτικῶς οὐδετέρα), και ὁ Πλάτων δὲ ὀφείλει ἐν τούτῳ νὰ ὑπακούσῃ εἰς ἐμὲ. Ἐν γένει δὲ — εἶπεν ὁ Πατριάρχης — ὀφείλω νὰ εἶπω, ὅτι εἶμαι μακρὰν τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ζωῆς, δὲν βλέπω ξένας ἐφημερίδας και εἶνε φυσικὸν ὅτι και ἀργὰ ἀνταποκρίνομαι πρὸς πάντα τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς τῶν Ρώσων μεταναστῶν. Ἐὰν ὁ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Κληρὸς, ὁ ἀναγνωρίζων με ὡς κεφαλὴν του, μὲ εἰδοποιεῖ περὶ τῆς δράσεώς του και μὴ ἀπέστελλεν ἐφημερίδας, τοιαῦτα θεβαίως δὲν θὰ συνέβαινον.

ΑἴΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐπὶ τῇ ἐδκαιρίᾳ τοῦ τερματισμοῦ τῶν ἐργασιῶν τῶν δύο Βουλῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Καντερβουρίας ἐν τῷ Church House, Westminster, συνεζητήθησαν διάφορα ἐκκλησιαστικὰ θέματα, ἐν εἰς και τὸ ζήτημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς γνώμης τῶν λαϊκῶν ὑπὸ ἐκκλησιαστικῶν Συνόδων εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις, ἐν τέλει δ' ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας προέβη εἰς ἀνακοίνωσιν ἐπὶ τοῦ προβλήματος τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου. Ὁ Πρωθιεράρχης τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἀνέφερον, ὅτι πρὸ τινος ἔλαβε παρὰ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς παρὰ τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἐθνῶν Συμβουλευτικῆς και Τεχνικῆς Ἐπιτροπείας ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν και Διαμετακομίσεων (The League of Nations Advisory and Technical Committee for Communications and Transit) πρόσκλησιν, διαβιθασθεῖσαν ἐπίσης και πρὸς τὸ Βαυκανὸν και πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, δι' ἧς ἐζητεῖτο παρ' αὐτοῦ ὅπως ἀποστείλῃ ἀντιπρόσωπον, ἵνα διαφωτίσῃ τὴν ἐν λόγῳ Ἐπιτροπεῖαν ἐπὶ τῶν ἐξῆς θεμάτων :

1) Μονίμου διακανονίσεως τοῦ ἡμερολογίου, ἐν σχέσει και πρὸς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον.

2) Τοῦ ζητήματος τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα και τῶν κινήτων ἐορτῶν.

3) Τῆς ἐδκαιρίας μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου. Τὸ κύριον ζήτημα, ὅπερ ἔπρεπε νὰ καθορισθῆ, εἶπεν ὁ Λόρδος Ἀρχιεπίσκοπος, ἦτο ἐὰν αἱ ἐνδιαφερόμεναι

θρησκευτικά ἄρχαι θὰ ἔφερον κατ' ἀρχὴν οἰανδήποτε ἔνστασις εἰς τὴν πρότασιν ὅπως διακοπὴ ἢ συνέχεια τῆς ἐβδομάδος] ὡς ἐπαλλήλου κυκλικῆς περιόδου διὰ τῆς ἔπαρθεσεως ὠρισμένων ἡμερῶν, ἄνευ ἡμερομηνίας, ξω τῆς ἐβδομάδος. Ἐτέρα ἐπίσης ὑποβληθεῖσα πρότασις ἦτο ὅπως ἡ Κυριακὴ θεωρηθῆ ὡς ἡ ἐβδόμη καὶ οὐχὶ ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος. Κατὰ τὰς γενομένας παρὰ τῇ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπείᾳ συζητήσεις, τῶν ὁποίων συμμετέσχον οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Βατικανοῦ, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας Rev. T. E. R. Phillips, γραμματεὺς τῆς Βασ. Ἀστρονομικῆς Ἐταιρείας, ἐγένοντο ἀπὸ κοινοῦ δεκτὰ τὰ ἐξῆς τρία σημεῖα :

1) Ἀπὸ αὐστηρῶς δογματικῆς ἐπόψεως, τὸ ζήτημα τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἡμερολογίου, τόσον ἐν σχέσει πρὸς τὸν καθορισμὸν τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς γενικωτέρας ἐπόψεως τῆς τροποποιήσεως τοῦ Γρηγοριανοῦ Καλενδαρίου, δὲν ἀντιμετωπίζει ἀνυπερβλήτους δυσκολίας.

2) Ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως ὅπως οὐδεμία μεταρρυθμίσις τοῦ Ἡμερολογίου ἐνεργηθῆ, καὶ εἰδικῶς οὐδεμία ἀπόφασις διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ Πάσχα ληφθῆ (τοῦ τελευταίου τούτου θεωρηθέντος καθαρῶς θρησκευτικοῦ ζητήματος) ἄνευ ἀμοιβαίας συνεννοήσεως καὶ συγκαταθέσεως μεταξὺ τῶν ἐνδικαφερομένων Ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν.

3) Οὐδεμία μεταβολή, ἣν θὰ συνεπήγετο μεταρρυθμίσις τις, κρίνεται εὐλογος ἢ εἶναι ἀποδεκτὴ, ἐφ' ὅσον δὲν τὴν ἀπαιτεῖ ἡ δημοσία γνώμη ἐπὶ σκοπῷ βελτιώσεως τοῦ δημοσίου βίου καὶ τῶν οἰκονομικῶν σχέσεων. Ἦν τῇ Κάτω Βουλῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀνεγνώσθη ἐκθεσις ὑπὸ τοῦ Dean τοῦ Salisbury ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Αἱ παρουσιαζόμεναι εὐκαιρίαι πρὸς τοιαύτην ἐπικοινωνίαν, εἶπεν ὁ ἐπιφανὴς κληρικὸς, εἶναι λίαν εἴθετοι, ἀτυχῶς ὅμως ἀπαντῶσι καὶ δυσκολίαι, μίαν τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ σημερινὴ θλιβερὰ κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας ἐν Ρωσίᾳ. «Ἡ ἀποψις ἐν τούτοις, προσέθεσεν, εἶναι πλήρης ἐλπίδων».

ΜΩΑΜΕΘΑΝΙΣΜΟΣ

—Ἐν συνεδρίᾳ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ἐν Ἀγκύρᾳ ἐπῆλθε συγχώνευσις τῆς παιδείας, τῆς τε θύραθεν καὶ τῆς θρησκευτικῆς. Πάντα τὰ ἱερολογικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα ὑπάγονται τοιούτοτρόπως εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐπιτροπείας τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, ὁ δὲ προϋπολογισμὸς τοῦ Σερὶ μεταβιβάζεται εἰς τὴν Ἐπιτροπείαν τῆς Παιδείας. Πρὸς μὲν ὅμως τῶν θεολόγων θὰ ἰδρυθῆ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τμήμα θεολογίας, ὡς καὶ ἰδιαιτέραι σχολαὶ ἱεραμίδων καὶ μουσειῶν. Ὁμοίως ὑπὸ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τῆς Ἀγκύ-

ρας κατηργήθη ὁ θεσμὸς τοῦ Σερὶ (Ἱεροδικαστηρίων). Τὰ τῆς θρησκείας δὲ ἐν γένει καθωρίσθησαν ἐν τῇ Τουρκικῇ Δημοκρατίᾳ ὡς ἔπεται : Ὁ ἀρχηγὸς τῆς θρησκείας διορίζεται ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, τῇ ὑποδείξει τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἢ σχετικῇ ἐπιχορήγησις αὐτῶν ἀναγράφεται εἰς τὸν προϋπολογισμὸν. Ἡ διοίκησις τῶν τζαμιῶν, εὐκτηρίων οἴκων, τεκέδων καὶ μοναστηρίων Δερβισῶν ἀνήκει εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς θρησκείας. Ἐπίσης δὲ καὶ οἱ ἱμάμα, οἱ ἱεροκήρυκες, οἱ σεῖχοι καὶ οἱ ἐπιστάται τεμενῶν διορίζονται καὶ παύονται ὑπ' αὐτοῦ. Οἱ Μουφτήδες ὑπάγονται εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς θρησκείας.

ΓΕΝΙΚΟΝ ΕΚΚΛΗΣ. ΤΑΜΕΙΟΝ

Παρελήφθησαν ἐν δυσι κιβωτίοις τὰ ἱερὰ ἀμφια τοῦ μακαρίτου Μητροπολίτου Ἐκλήθης Ἀνθίμου, ἅτινα θὰ ἐκποιηθῶσι διὰ προχείρου δημοπρασίας εἰς Ἱερὰρχας καὶ ἄλλους κληρικοὺς τῆν προσεχῆ Παρασκευῆν περὶ ὥραν 4 μ.μ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀρχιμ. Μελετίου Γαλανοπούλου, (Ἱεροκήρυκος Μεσσηνίας). Τὰ *Μνημόσυνα*. Ἐν Καλάμαις. 1922. Διὰ τοῦ μελετήματος τούτου ἄποπειράται ὁ σ. νὰ διαφωτίσῃ τὰ τῆς συστάσεως καὶ διατάξεως τῶν ὑπὲρ τῶν νεκρῶν μνημοσύνων καὶ νὰ ἐκθέσῃ τὰ τοῦ τρόπου τῆς τελέσεως αὐτῶν.

E. I. K.

Μακρίτου Μαχαιριώτου, (Ἀρχιμανδρίτου Κιτίου καὶ Καθηγητοῦ ἐν τῷ Παγκυπρίῳ Ἱεροδιδασκαλεῖῳ), Α'. Ἡ μέλλουσα νὰ συγκληθῆ Οἰκουμενικὴ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Σύνοδος καὶ αἱ ἐκκλησιαστικαὶ μεταρρυθμίσεις. Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ «Ἀποστόλου Βαρνάβα».— Β'. Τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον. Ἐν Λάναρκι (Κύπρου) 1923. Τύποις Χειμωνίδη. — Ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τῆς μελέτης αὐτοῦ ὁ σ. ἐξετάζει ἀποκλειστικῶς μόνον τὸ ζήτημα τοῦ γάμου καὶ τῆς ἀγαμίας τοῦ Κλήρου ἱστορικῶς, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἐκθέτει κατ' ἐπιτομήν τὰ κατὰ τὸ «Πανορθόδοξον» ἐν Κπὸλει Συνέδριον καὶ τὰς ἐργασίας αὐτοῦ.

Τὸ Ἐθνοσυνελευσὶν τῆς Ἱ. Μονῆς Κλειστῶν Διακηρύττει ὅτι

Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις ἐνὸς οἰκοπέδου τῆς Μονῆς κειμένου ἐν Μενιδίῳ καὶ ἐν θέσει «οἰκία Γαλάνη».

Ἡ Δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Μενιδίῳ τὴν 30ὴν Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γ. Ἀθανασιάδου.

Οἱ ὅροι διακηρύξεως εἰσὶ καταθεθειμένοι ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Γραφείῳ τῆς Μονῆς (ὁδὸς Βορέου 4).

Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Κλειστῶν τῇ 7ῃ Μαρτίου 1924.

Ὁ Ἐθνοσυνελευσὶν Κωνσ. Λαζάρου

Ἐν Ἀθήναις Τύποις «Φοῖνικας» Σταδίου 38